

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«ΨΥΧΩΣΗ»

Η Σάρα Κέιν γεννήθηκε το 1971. Το 1994 ανέβηκε το "Blasted", το 1996 το "Phaedra's Love", το 1998 το "Cleansed" και λίγους μήνες αργότερα το "Crave". Το 1999 αυτοκτόνησε, κρεμάστηκε με τα κορδόνια των παπουτσιών της στην κλινική όπου νοσηλευόταν. Το 2000 ανέβηκε η «Ψύχωση».

Το 2004 είδα για πρώτη φορά έργο της Σάρα Κέιν σε μια εξαιρετική παράσταση του Λευτέρη Βογιατζή. Το «Λαχταρώ» ("Crave") του Βογιατζή δεν ξεσπούσε στο πρόσωπο των θεατών του με αναπαραστάσεις βίας στη σκηνή. Τοποθετώντας τους ηθοποιούς του σε χωριστά νησάκια μέσα στο νερό, ο σκηνοθέτης δεν επέτρεπε στα πρόσωπα του έργου να μπλεχτούν σε σχέσεις ταπεινωτικής

υπόταξης και βίαιης επιβολής μεταξύ τους, παρά μόνο μέσω του λόγου που ράπιζε τους θεατές.

Το αποτύπωμα κρατούσε και η αισθητική και η φιλοσοφία του θεάτρου της Σάρα Κέιν παρέμενε ως καυτό θέμα προς προσωπική τοποθέτηση για τους «χαστουκισμένους» θεατές. Έκτοτε μεσολάβησαν αρκετές συναντήσεις με τα έργα της.

Πήγα στην παράσταση της αθηναϊκής παραγωγής του Ινστιτούτου [Πειραματικών Τεχνών] με μια προσωπική πειραματική διάθεση. Ήθελα να ανακαλύψω αν μετά από χρόνια και τη χωνεμένη πια γνώση για το in-yer-face θέατρο θ' ακούσω την κραυγή της Κέιν εξίσου έντονα. Ο σκηνοθέτης Τάσος Σαγρής γνωρίζει ότι το θέατρο της Κέιν παίζεται μόνο στα άκρα και αν κάτι απαγορεύεται στην in-yer-face αισθητική, αυτό είναι η κάθε λογής ηπιότητα. Ως μοναδικό τρόπο επίτευξης της επιζητούμενης σήμερα (εκτός Αγγλίας, εκτός δεκαετίας των '90s, εκτός κοινωνικού ξαφνιάσματος απέναντι στο συγκεκριμένο θεατρικό είδος) ακρότητας ο σκηνοθέτης ορθά επιλέγει την υποκριτική αυτοπυρπόληση της πρωταγωνίστριας. Η Σίσσυ Δουτοίου μετατρέπει την παράσταση σε περφόρμανς, με την έννοια της πράξης που γίνεται άπαξ, εδώ και τώρα. Η γύμνια δεν χρησιμοποιείται ως στιγμιαία αποκάλυψη, αλλά λειτουργεί ως αποκήρυξη της παραμικρής συμβατικότητας, ως άρνηση της ηθοποιού να παριστάνει και την απόφασή της να είναι, όπως η Κέιν, μόνη, εκτεθειμένη, άρρωστη, οργισμένη. Η κραυγή ήταν δυνατή. Μάλλον εγώ δεν είμαι πια καλός δέκτης τέτοιας αισθητικής, γι' αυτό και είχα αρκετή αποστασιοποίηση ώστε να σημειώσω την απλοϊκότητα μερικών στοιχείων, όπως η κυριολεκτική απροσωπία των νοσηλευτών ή η συναισθηματικότητα των βίντεο.